

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

JOHN FENN

SAVAITĖS MINTYS

Išmintis dėl pinigų. 1 dalis

John Fenn, 2010 m. spalio mėn. 30 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Ateinančiomis savaitėmis norėčiau pasidalinti pamąstymais apie tai, ką Biblija iš tiesų sako apie finansus, vildamasis, kad dar niekas jūsų apie tai nemokė.

Kita eilutė tokia, kaip pirmoji

Kiek kartų jūs esate atvertę Bibliją, kai tradicinėje bažnyčioje atėjus paaukojimui metui pastorius pasakydavo: „Atsiverskite Malachijo knygos trečiąjį skyrių“? Aš dariau tai daugybę kartų. Tolimesnės eilutės sako, kad jeigu jūs atnešite dešimtines į Viešpaties namus (tradicinę bažnyčią), Dievas išlies palaiminimus ant jūsų taip, kad negalėsite jų sutalpinti. Tiesa? Tai pažadas, kad jūsų banko sąskaita prisipildys, jūsų vaikai išsigelbės, jūs išgysite, būsite paaukštinti darbe, verslas seksis, geriau miegosite naktį, jūsų plaukai ataugės ir netgi numesite svorį.

Paiškinimas apie dangaus šliuzus

Malachijo knygoje Dievas sako: „Atversiu dangaus šliuzus ir išliesiu palaiminimą taip, kad neturėsite vietos, kur sutalpinti“ (Malach 3, 10 – vertimas iš anglų k.). Prisipažinsiu, kad iki 1987 metų nesupratau, ką šioje eilutėje Viešpats nori pasakyti. Tais metais mes persikėlėme pastoriauti į Pietų Koloradą, kur mūsų bendruomenė vertėsi žemdirbyste ir pasėlių laukai turėjo drėkinimo sistemą. Šliuzas hebrajų kalboje reiškia pagrindinį užtvartą. Gyvendami Kolorade mes nuomavome 14 akrų fermą, kurios savininkas dešimtyje akrų augino mėlynžiedes liucernas. Nuo netoliese esančios Arkanzaso upės buvo iškastas apie mylios ilgumo kanalas nuo kurio į abi puses šakojosi grioviai. Tie grioviai buvo nuomojami, ir jais į laukus tekėjo vanduo. Atėjus laikui drėkinti laukus vandens įmonės atstovas atidarydavo už mylios esančius šliuzus arba pagrindinę užkardą ir vanduo pradėdavo lieti į laukus. Vanduo, kuris nesusigerdavo į žemę tekėdamas į laukus vagomis, nutekėdavo į lauko pakraštį, kur patekdavo į kitą kanalą ir iš ten – į kaimyno ūkį. Taip visi ūkiai būdavo palaistyti.

Nėra vietos, kur sutalpinti

Mūsų ūkyje, atsidarius pagrindiniams šliuzams, nebuvo vietos saugoti mums atitekėjusį palaiminimą. Vanduo yra Dievo palaiminimas, kurį Jis žada atsiųsti taip, kad net nebus kur jo sutalpinti: „ar <...> Aš neišliesiu jums apšiai palaiminimo, kad jūs neturėsite net kur jo sutalpinti“ (Malach 3:10 – vertimas iš anglų k.).

Nesuklyskime mąstydami taip: „Jei aš atnešiu dešimtines į sandėlius, sulauksiu pagalbos darbe, parodysiu Dievui, kaip rimtai man reikia prasiveržimo, ir visos mano problemos dėl automobilio, vaiko ir tėvų bus išspręstos“. Tačiau Dievas pažadėjo išlieti tik VANDENĮ ir palaistyti jūsų pasėlius. Jis niekada nežadėjo „išplėsti jūsų pasėlius (darbą, automobilį, nuomą ir t.t.). Visas Jo pažadas – tai tik atidaryti šliuzus, kad vanduo pradėtų tekėti.

Ką tuomet reiškia vanduo?

Prisiminkite, kad visa ko pamatas yra jumyse gyvenantis Kristus. Senajame Testamente visi laukė tų dienų, kai ateis Mesijas, taigi viskas yra nukreipta į tai.

Pagalvokite apie vandenį, kurį Dievas išlieja. Vanduo palaisto pasėlius ir jie auga. Jūsų pasėliai yra jūsų sąskaita banke, jūsų darbas – viskas, ką jūs turite. Tačiau kas yra tas Dievo pažadėtas vanduo? Kas iš tiesų palaisto jūsų darbą, sąskaitą banke, jūsų gyvenimą? Pamąstykite, ką Biblijoje paprastai simbolizuoja vanduo? Atsakymas: Šventąjį Dvasią.

Mes žinome, kad visas Kristus Kūnas veikia apreiškimo, kuris ateina iš Tėvo per Šventąjį Dvasią, dėka (Mt 16:16-19). Darbe tai reiškia idėjas, planus, išmintį sprendžiant problemas ir atsakymus į klausimus. Kiek kartų iškilus problemai jūs meldėtės ir staiga gaudavote atsakymą iš Dvasios savo protui? Štai apie ką aš kalbu – vanduo yra apreiškimas iš Dvasios, kuris „palaisto“ jūsų pasėlius.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Skyrius ir eilutė... prašau

Ar prisimenate Jokūbą, kuris drožinėjo pagaliukų žievėje dryžius ir padėdavo juos prieš avis ten, kur jos ateidavo gerti ir poruotis, kad jos atsivestų dėmėtus ėriukus. Ar prisimenate, kur jis gavo šitą idėją? Šis įvykis aprašytas Pradžios knygoje (Pr 30:37-43) ir po to kitame skyriuje (Pr 31:8-13) pasakyta, kad jis gavo šią idėją iš sapne jam pasirodžiusio angelo. Šis „vanduo“, šis apreiškimas, paskatino jį padėti prieš besiporuojančius gyvūnus dryžuotas šakeles, kad jie atsivestų margus palikuonis. Dėl šito vieno apreiškimo per kelis avių poravimosi sezonus jis tapo toks turtingas, jog dirbdamas kartu su Lebanu negalėjo sutalpinti palaiminimų ir turėjo grįžti į savo šalį. Vanduo šiuo atveju – apreiškimas, o pasėliai – avių banda.

Juozapas yra kitas apreiškimą gavusio žmogaus pavyzdys, kurio gyvenimas buvo pertekęs palaiminimų. Pradžios knygoje skaitome, jog faraonas Juozapui pasakė: „Kadangi visa tai tau apreiškė Dievas, tai nėra nei vieno, kuris būtų toks protingas ir sumanus kaip tu. Tu būsi mano namų valdytoju ir tavo žodžio klausys visi žmonės. <...> aš tave skiriu visos Egipto šalies valdytoju <...>“ (Pr 41:39-41). Vanduo šiuo atveju – apreiškimas, kurį jis gavo išaiškinęs sapną, o pasėliai – tai septyni metai gausaus derliaus, kurie išmaitino tautą bado metu.

Patarlių knygoje (Pat 31:10-31) pasakyta, kad viena moteris (apie ją aš daugiau rašysiu kitą savaitę), turėjo audimo verslą. Ji samdė darbininkus ir sunkiai dirbo, o paklausa buvo tokia didelė, kad tekdavo austi net naktimis. Po to paminėta štai kas: „Ji apžiūri lauką, jį nuperka ir savo rankų pelnu užveisia vynuogyną“ (16 eilutė). „Apžiūri lauką“ – tai apreiškimo procesas, kuris vyksta jos prote ir dvasioje. Po to pasakyta: „nuperka ir įveisia vynuogyną“. Taigi ji panaudoja savo audimo pelną, ieško išminties ir apreiškimo, kaip toliau elgtis su tais pinigais, ir nutaria investuoti į vyno gaminimo verslą. Vanduo šiuo atveju – „apžiūri lauką“, pasėliai – naujas verslas (ir malonė jau egzistuojančiam verslui).

Tapęs karaliumi Saliamonas norėjo, kad Dievas palaimintų tautą, todėl kuomet jam apsireiškė Viešpats (1 Kar 3:2-6), jis paprašė išminties. Štai čia yra tas „vanduo“, kuris leido jam klestėti, daryti teisingus sprendimus, tokius kaip šis visiems gerai žinomas: „Kam priklausė kūdikis, kilus ginčui tarp dviejų moterų“. Dėl to klestėjimas pasiekė tokį lygį, jog „karalius padarė taip, kad sidabro Jeruzalėje buvo daugiau nei akmenų“ (2 Krn 9:27). Vanduo – išmintis visose situacijose, o pasėliai – visose srityse klestinti tauta.

Naujasis Testamentas – prašau

Supratus, kad Malachijo knygos 3 skyriuje minimas vanduo reiškia Šventosios Dvasios apreiškimą, kuris išliejamas mums ir ant mūsų „pasėlių“, tai yra mūsų darbų, paaiškėja, kaip tai veikė Jėzaus gyvenime. Čia tinka pavyzdžiai, kai Jis pasakė Petruui, Jokūbui ir Jonui užmesti tinklus giliame vandenyje (Lk 5:4-6) ir jie sugavo tiek daug žuvų, kad valtytys vos nepaskendo. Jie neturėjo vietos joms sutalpinti. Tai išmintis ir apreiškimas buvo toks kupinas, kad išsiliejo per kraštus gausa „žuvų pasėliuose“. Tą patį matome, kai Jėzus pavertė vandenį vynu (Jn 2) arba kai minios pavalgė padauginus vieno berniuko priešpiečius (Jn 6) ir t.t.

Mes žinome, kad Jėzus buvo didis davėjas. Jono Evangelijoje rašoma (Jn 13:29), kad paskutinės vakarienės metu pasišalinus išdo tvarkytojui Judui kiti mokiniai pamanė, jog jis išėjo duoti pinigų vargšams. Tuo metu galėjo būti apie devinta valanda vakaro. Pamažtykite, ką jūs pagalvotumėte tokiu atveju? Tai rodo, kad mokiniams tai buvo įprastas dalykas ir kad Jėzus tikrai buvo didis davėjas.

Ankstyvoje bažnyčioje šis „vanduo“ – apreiškimas ir išmintis iš dangaus, paskatino daugelį tikinčiųjų Jeruzalėje parduoti savo žemes bei nuosavybę ir paaukoti savo pajamas, ir tai buvo tiek daug, kad jie net negalėjo visko sutalpinti. Visi miesto tikinčiųjų poreikiai buvo atsakyti ir tada prie jų prisidėjo daug naujatikių (Apd 4:34-35). „Vanduo“ šiuo atveju buvo išmintis ką daryti su turtu, o „pasėliai“ – tai atsakymas į visų Kristaus Kūno narių poreikius tame mieste.

Apreiškimai mums dabar plaukia dėl to, kad už mus pralietas Jėzaus Kraujas, nes tuo pagrįstas mūsų bendravimas su Dievu. Dabar atsiveria nauja apreiškimų ir malonės sritis tiems, kurie gyvena davėjo gyvenimą. Evangelijoje pagal Luką Jėzaus žodžiai (Lk 6:38) apie tai, kad davėjui bus duotas geras, prikimštas, sukratytas saikas su kaupiu, atkartoja Malachijo knygos mintį (Malach 3) apie per kraštus išsiliejantį palaiminimą.

Dažnai apreiškimų būna tiek daug, kad neįmanoma jų visų panaudoti, jie tiesiog perpildo mus. Juos visus reikia apmąstyti ir pagalvoti, kas kokius rezultatus duos bei „sudėlioti viską į vietas“ taip, kad „vanduo“ palaistytų pasėlius ir palaimintų mūsų bei kitų gyvenimą.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Daugelis gavę idėją puola ją auginti nepadarę namų darbų, manydami, kad jei Dievas davė, tai viskas bus gerai, tačiau tai netiesa. Jis duoda „vandenį“, tačiau jį gavę mes turime stropiai dirbuotis. Taip elgėsi Juozapas. Jis strategiškai paruošė sandėlius derliaus pertekliui laikyti. Jokūbas planavo, kaip tvarkyti savo galvijus. Taip elgėsi ir Patarlėse paminėta moteris (Pat 31). Jėzus taip pat taikė šį principą, taip elgėsi ir Apaštalų darbuose aprašyta bažnyčia (Apd 2:6). Ar tu esi davėjas? Ar tu gauni apreiškimus savo dvasioje ir prote taip, kad jie tave perpildo? Ar Jis lieja tau šį savo palaiminimą taip, kad negali jo sutalpinti? Jei taip, tai reiškia, kad tavo gyvenime pradeda veikti tikrasis Naujojo Testamento davimo ir gavimo principas, kurio moko Žodis.

Aš turėjau idėjų verslui, išradimų, supratimą, kaip tvarkyti žemę ir laikiau tai metų metus. Aš galėjau tapti labai turtingu, tačiau esu tarsi Senojo Testamento levitas, kuris negali jų įgyvendinti, nes esu pašauktas viso laiko tarnavimui. Tačiau tai nesustabdė „vandens“ tekėjimo man – aš turiu daugiau apreiškimų nei galiu įgyvendinti.

Esu tikras, kad jūs taip pat turite visokių rūšių idėjų, išradimų ir išminties tose srityse, į kurias jūs nesate pašaukti ir tose, į kurias jūs gal būt esate šaukiami. Tai, kad jūs turite idėjų dar nereiškia, kad jūs turite jas visas įgyvendinti, tai reiškia, kad jūs turite kūrybingą Tėvą ir Viešpatį Jėzų, kurie tokie kupini gyvenimo ir šviesos, jog kiekvienoje situacijoje ši šviesa atskleidžia naujus dalykus, kurie gali būti padaryti: nauji išradimai, naujos idėjos... o-jo-joi, ar galite įsivaizduoti, kokie bus išradimai būsimuose amžiuose?

Bet... kai jaučiu, kad man to reikia, aš meldžiuosi Pauliaus malda, užrašyta laiškuose Efeziečiams (Ef 1:17-19) ir Kolosiečiams (Kol 1:9): „Pripildyk mane Išminties ir Apreiškimo Dvasios, kad mano akys būtų atvertos supratimui, kad būčiau kupinas dvasinės išminties ir supratimo“. Todėl esu tikras, kad ir toliau galėsiu gyventi davėjo gyvenimą, kurį pradėjau, nes šis srautas niekada nesibaigs: apreiškimai, aprūpinimas, vėl nauji apreiškimai ir aprūpinimas...

Kitą savaitę – antra dalis... dar viena pamatinė tiesa.

Išmintis dėl pinigų. 2 dalis

John Fenn, 2010 m. lapkričio mėn. 6 d., www.supernaturalhousechurch.org

Įsibėgėjime

Praėjusią savaitę rašiau apie tai, kad Malachijo knygoje paminėtas lietus, 400 metų prieš Kristų buvo suprantamas tiesiogine prasme, kaip lietus jų pasėliams. Mums „lietus“, tai Šventosios Dvasios apreiškimų, išminties bei kūrybingumo tėkmė skirta palaistyti mūsų „pasėlius“ – darbą, šeimą, nuosavybę ir t.t. Šiandien tęsiu apie tai toliau.

Problema: „Kodėl aš netampu turtingesnis, gaudamas \$4.25 per valandą?“

Dauguma pastorių sako: jeigu duosi Dievui, Jis suteiks „augimą“. Ir bažnyčios nariai natūraliai laukia savo finansų augimo aukodami ir laukdami patvirtinimo, jog Dievas tikrai vykdo pažadą, kuriuo jie tiki, kad Jis yra pažadėjęs. Lūkesčiams neišsipildžius žmonės pradeda ieškoti, ką jie padarė blogai.

Teko kalbėtis su žmonėmis, kurie rimtai dirba valandinį darbą ir nesupranta, kodėl Dievas jiems nesuteikia to didelio „augimo“. Nuolatinį atlyginimą gaunantiems darbininkams taip pat kyla toks pat klausimas, nes jie net nuskriausdami save dosniai aukoja, tačiau pasikeitimų savo banko sąskaitoje nemato.

Prisimenu 1970-ųjų – 1980-ųjų keistokus mokymus apie šimteriopą prieauglį, kurį akcentavo daugelis pastorių. 80-aisiais buvo mokoma aukoti šventyklai, kad būtum palaimintas. 90-aisiais buvo mokoma aukoti apaštalui ar pranašui, kai kuriais atvejais net buvo netinkamai reikalaujama aukoti dešimtinės bažnyčiai ir visas pajamas, gaunamas už tos bažnyčios ribų, turėjo skirti tiesiai Dievo žmogui (tokiu atveju jau ne slink, bet bėk prie artimiausio išėjimo).

Šiandien labai keistai atrodo mokymas aukoti per žydų šventes. Šių mokymų elementai vis dar kartkartėmis pasitaiko įvairių pastorių mokymuose, siekiant motyvuoti savo parapijiečius gausiau aukoti. Visiems šiems mokymams būdingas pažadas atverti turtus ir palaiminimus iš dangaus.

1978 metais aš dirbau Džimo Beikerio PTL Klube Charlotte, NC. Mes su Barbara ištikimai aukojome iš mano \$50 per savaitę sąskaitos (tinklas \$111.50) manydami, jog su kiekvienu išrašytu \$5 vertės čekiu mes nors ir negreitai, bet gausime tą šimteriopą prieauglį, ir stebėjomės, kodėl to nėra. Mes ilgai

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

kartojome tas kvailystes, nors kiekvieną kartą išrašydami čekį jautėme liūdesį, tik nesupratome kodėl. Vieną dieną Barbara tai sustabdė. Ji pasakė, jog anksčiau mes aukodavome iš meilės, o pradėję praktikuoti mokymą apie šimteriopą prieauglį, pradėjome aukoti skatinami godumo. Mes aukojome tikėdamiesi, kad greitai bus mums gražinta šimteriopai, o ne todėl, kad mylime Dievą ir žmones. Ji buvo teisi. Mes atgailavome, aukojome toliau ir Tėvas rūpinosi mūsų poreikiais, nors ir neduodamas mums to šimteriopo prieauglio, kaip kad mokė pamokslininkai. Todėl mes vis galvojome, kodėl?

Vienais metais aš gavau darbą Domino Pica. Tada buvo toks metas, kai aš turėjau išlaikyti šeimą ir savo nuolatiniame darbe uždirbdavau tiek, kad vos ne vos susimokėdavau nuomą. Kai mums reikėdavo pinigų grynais, aš pardavinėdavau picas ir taip užsidirbdavau papildomai. Mes visada buvome davėjai, tačiau niekada nematėme to didžiulio prieauglio, apie kurį pamokslavo mūsų pastorius. Todėl aš pradėjau ieškoti atsakymo Biblijoje ir prašyti Tėvo, kad Jis man tai apreiškėtų.

Ką daro tavo darbas?

Jeigu pastudijuosite apie žmones ir jų darbus, paminėtus Biblijoje, pastebėsite vieną faktą: jų darbas uždeda stogą virš jų galvų ir nieko daugiau. Gal reikėtų pasakyti taip: vien tik darbas nesuteikia apstybės. Keletas pavyzdžių: Evangelijoje pagal Luką parašyta, jog Petras, Jokūbas ir Jonas buvo žvejybos verslo partneriai, o tai reiškė, kad jie turėjo bendrą verslą ir dirbo drauge. Jie išlaikė savo šeimas, tačiau nebuvo turtingi.

Paulius apie 18 mėnesių gamino palapines Korinte (Apd 18:1-3), tai buvo vienintelis kartas per trisdešimt jo tarnavimo metų, tačiau tuo metu taip reikėjo. Akvilas ir Priskila buvo jo partneriai, tačiau šis verslas taip pat jų nepraturtino.

Skaitydami apie mokesčių rinkėją Matą atrandame, jog jis darbavosi vienas, nes galėjo staiga viską mesti ir pasitraukti. Akivaizdu, jog jis buvo gerai apsirūpinęs tai dirbdamas, tačiau taip pat neturėjo daugiau negu reikia.

Pajamų šaltiniai

Tavo darbą, pajamas galima vadinti atitekančia vandens srove. Anksčiau mano pateiktuose Biblijos pavyzdžiuose matome, kad nei vienas netapo turtingu turėdamas tik tą vieną šaltinį, tą vieną jiems atitekančią srovę.

Tačiau Biblijoje yra ir turtingų žmonių pavyzdžių, kuriuos verta panagrinėti. Tokį atvejį matome Jobo knygoje. Jobas turėjo daug pajamų šaltinių (Job 1:3):

- 1) 7.000 avių. Tai reiškė mėsą, kurią galima parduoti ir vilnas audimui.
- 2) 3.000 kupranugarių. Kupranugariai buvo to laiko sunkvežimiai, ilgų kelionių transportas. Tai reiškė, kad Jobas turėjo importo – eksporto verslą, ilgus dykuma keliaujančius karavanus. Vidutiniškai karavane būdavo apie 50 kupranugarių, taigi nuolatos jis turėjo apie 60 sunkvežimių karavanų keliuose.
- 3) 500 jungų jaučių, tai yra 1.000 jaučių. Be viso to jis turėjo karvių ir veršių. Jaučių jungai buvo laukų arimui ir grūdų malimui, taigi jis buvo ūkio ir ganyklos savininkas. Jis turėjo pajamų iš pieno, sūrio, odos, prekybos galvijais ir t.t.
- 4) 500 asilių. Jos buvo to meto transporto priemonės susisiekimui ir prekių išvežiojimui.

Panagrinėkime, kokios pajamų srovės plaukė jo gyvenime: vilna, aviiena, importo prekės, mėsa, oda, pienas, sūris, grūdai ir ūkis, kuriame visa tai buvo gaminama. Kiek pajamas teikiančių šaltinių yra tavo gyvenime? O keliomis srovėmis tavo pajamos išteka? Sustabdyk tą nutekėjimą ir vystyk pajamas teikiančius šaltinius.

29 ir 31 skyriuose Jobas kalba apie savo, kaip davėjo gyvenimą, ir sako, jog buvo sąžiningas visoje savo veikloje. Jis priimdavo pakeleivius, maitindavo ir paklodavo jiems savo vilnomis. Jis buvo dosnus darbdavys, rūpinosi našlaičiais bei našlėmis ir Dievas jį laimino. Jobas turėjo daug pajamų šaltinių, kuriuos sukūrė per daugelį metų vis investuodamas pajamas į naują verslą. Tokiu būdu vienas šaltinis natūraliai tekėjo ir liejosi srovėmis iš kitų. Ką turiu galvoje? O tai, kad jei turi karvę ir veršį, pardavinėk pieną, nusipirk bulių ir turėsi daugiau karvių. Tuomet galėsi pardavinėti mėsą ir pieną. Taip iš vieno šaltinio liejasi kelios srovės ir tu gauni pajamų.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kai pastoriai susitelkia tik į paaukojimus, kaip vienintelį savo pajamų šaltinį, tai yra didelė klaida. Tokiu būdu ne vienas buvo apribotas. Davimas – tai dalis palaiminimų, tačiau tik dalis. **Esminis dalykas – vystyti įvairius pajamų šaltinius!**

Ponios taip pat

Panagrinėsime Patarlių knygoje (Pat 31:10-31) paminėtos moters istoriją. Ji turėjo audimo verslą ir samdomų darbininkų. Ji lyginama su prekybiniu laivu, o tai reiškia, kad ji audė tuos lininius ir vilnonius audinius ne tik sau, bet ir pardavimui. 16 eilutėje skaitome: „Ji apžiūri lauką, jį nuperka ir savo rankų pelnu užveisia vynuogyną“. Tai reiškia, kad ji investuoja pelną į kitus pajamų šaltinius.

Mes galėtume nagrinėti Abraomo (daug pajamų srovių), Gedeono (viena srovė) ir net Jėzaus pavyzdžius, apie kurį pasakyta, jog daug įvairiausių visuomenės sluoksnių žmonių rėmė Jį bei Jo mokinius (Lk 8:3).

Jeigu manote, kad viena jūsų banko sąskaita padarys jus turtingu, tai labai klystate. Tai įvyks tik tuomet, kai į ją suplauks pajamos iš įvairių šaltinių. Tai matome iš aukščiau pateiktų pavyzdžių. Kai kurie įvairių pajamų šaltinių pavyzdžiai mūsų dienomis gali būti pensijos fondas, akcijos, daugiau nei vienas verslas, investavimas augant klientų skaičiui, investavimas į žemę bei kitą nekilnojamą turtą ir t.t. Šis principas tinka verslui.

Manęs paprašė pakonsultuoti karate studiją, kurios pajamos mažėjo. Savininkė buvo vienos mano mamos draugės dukra Pietų Floridoje. Aš iš karto supratau kur yra problema. Ji mokė karate jaunesnius nei dvylikos metų amžiaus vaikus ir tai buvo vienintelis jos pajamų šaltinis. Ji gyveno rajone, kuriame gyveno daug pensijinio amžiaus žmonių, tačiau teikė paslaugas tik vaikams. Aš patariau jai pradėti tenkinti to rajono poreikius ir išplėsti savo verslą sukuriant klases paaugliams, suaugusiems, savigynos klases moterims, treniruočių klases savo studijoje bei įtraukti į savo verslą partnerius instruktorius ir t.t. Iki tol ji net nesusimąstė, kad jos verslui reikia kelių pajamų šaltinių.

Jeigu verslas turi vieną pagrindinį šaltinį, jis išseks arba geriausiu atveju bus labai neatsparus rinkos pokyčiams, panašiai kaip tas darbuotojas, kurio vienintelis pajamų šaltinis – pajamos banko sąskaitoje, gaunamos iš tos vienos kompanijos.

Apibendrinim

Praėjusią savaitę aš dalinausi tuo, ką Tėvas mokė mane apie išminties ir apreiškimų šaltinį, kuris teka iš Šventosios Dvasios ir yra skirtas palaistyti mūsų „pasėlius“. Kaip jūs manote, kam skirtos šitos kūrybinės idėjos? Jos skirtos tam, kad suteiktų mums įvairius pajamų šaltinius. Mes turime išanalizuoti, kas bus veiksminga ir kas ne. Patarlėse paminėta, jog prieš investuodama moteris „apžiūri“ lauką (Pat 31). Jeigu mes atliksime namų darbą, Dievas palaimins tai.

Tėvas labai retai suteikia turtus greitai, tarsi mes priklausytume nuo stebuklų kiekvienos krizės metu. Dievas nori, kad mes nuolatos plauktume Jo apreiškimų srovėje, ir kad pajamas gautume iš įvairių šaltinių.

Kitą savaitę mokysimės apie atsakomybę ir prioritetus.

Išmintis dėl pinigų. 3 dalis

John Fenn, 2010 m. lapkričio mėn. 13 d., www.supernaturalhousechurch.org

Kaip išvengti klaidų

Yra dvi pagrindinės Biblijos aiškinimo taisyklės, kurių jūs turite laikytis norėdami išvengti klaidų. Pirmoji yra ta, kad mes turime interpretuoti Senąjį Testamentą Naujojo Testamento šviesoje. Kitaip sakant – žvelgti į senus dalykus pro naujų dalykų akinius, nes seni dalykai užleidžia vietą naujiems. Kad teisingai suprastume senus dalykus, turime žiūrėti pro naujų dalykų akinius. Paulius laiške Korintiečiams rašo: „Visa tai jiems (gyvenantiems ST) atsitiko kaip pavyzdžiai, ir užrašyti pamokyti mums, gyvenantiems amžių pabaigoje“ (1 Kor 10:11). Paulius taip pat laikėsi šitos taisyklės.

Du pavyzdžiai: Paschos Avinėlis, aprašytas Išėjimo knygoje (Iš 12), buvo tikrojo Paschos Avinėlio, Jėzaus Kristaus, pavyzdys arba įvaizdis. Laiške Korintiečiams (1 Kor 10:2) Paulius teigia, jog Izraelio perėjimas per jūrą buvo vandens krikšto NT įvaizdis. Antroji taisyklė sako, jog Raštas visų pirma buvo skirtas to meto skaitytojams bei klausytojams, todėl jūs turite suprasti jį taip, kaip suprato jie, o po to pritaikyti tai dabartyje žvelgiant pro NT akinius.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Sandėliai – visai ne tai, ką jūs manote!

Pirmoje šios serijos dalyje mokiau iš Malachijo knygos (Malach 3:10) apie tai, kad Viešpats sako: „Atversiu dangaus langus, ir išliesiu jums apščiai palaiminimų, kad neturėsite kur sutalpinti“ (vertimas iš anglų k.). Pritaikydamas šias dvi taisykles pirmoje šios serijos dalyje rašiau, kad ST skaitytojams palaiminimai reiškė tikrą lietų, skirtą jų pasėliams. Jie laistydavo savo pasėlius taip, kaip ir dabar tai daroma Izraelyje. Jis sakė, kad atvers dangaus langus, o tai hebrajų kalboje reiškia – šliuzus, ir duos vandens jų laukams.

Aš aiškinau, kad NT vanduo yra Šventosios Dvasios įvaizdis, kurį vartoja Jėzus sakydamas: „iš jo vidaus plūs gyvojo vandens upės“ (Jn 7:38). Tai reiškia, kad Malachijo 3 skyriuje pažadėtas išlieti lietus NT laikais reiškia Šventosios Dvasios apreiškimus ir išmintį, kuri laisto mūsų „pasėlius“ – t.y. mūsų darbus, nuosavybę, indėlius.

Taigi mes turime laikytis tų pačių taisyklių skaitydami ir apie sandėlius, paminėtus toje pačioje Malachijo knygoje: „Atneškite visas dešimtines į sandėlius, kad būtų maisto mano namuose, ir tuo išmėginkite mane, – sako kareivių Viešpats. – Ar aš neatversiu jums dangaus langų ir neišliesiu jums apščiai palaiminimų?“ (Malach 3:10; (anglų k. vert. – neturėsite kur jų sutalpinti)).

Kas gi buvo tie sandėliai Malachijo laikais? Tai buvo šventyklos viduje esanti saugykla. Hebrajų kalbos žodis „sandėlys“ ST pavartotas 61 kartą. 60 kartų jis verčiamas žodžiu „saugykla“ ir vieną kartą „sandėlys“. Tais laikais „sandėlys mano namuose“ reiškė vidinį kambarį šventykloje, kur buvo saugojamas paaukotas auksas, sidabras, brangakmeniai ir pan. Žmonės aukojo grūdus ir gyvulius, auksą, brangenybes, brangius stalo indus ir pan., kurie buvo laikomi saugykloje ir kunigai galėjo juos parduoti, kad sumokėtų algas kunigams, panaudotų šventyklos arba tautos reikalams, tokiems kaip armijos išlaikymas arba viešieji darbai.

Kad tai suprastume, turime prisiminti Ezekiją (Iz 39), kuris jis parodė Babilono ambasadoriui savo brangenybių saugyklą šventykloje. Jis pasakė Izaijui „jie matė viską mano namuose ir nėra nieko, ko nebūčiau jiems parodęs“. Tuomet Izaijas jam pranašavo, kad jis pasielgė neišmintingai parodydamas nacionalinį išdą, todėl vieną dieną Babilonas ateis ir pavogs viską, ir nieko neliks (Nabuchodonosaras tai ir padarė).

Jūs taip pat galite prisiminti istoriją, kai romėnai sudegino šventyklą 70 m. Jie išplėšė saugyklos brangenybes. Juozapas Flavijus rašo, kad aukso buvo tiek daug, jog jis ištirpo ugnyje ir tekėjo plyšiais tarp akmenų. Akmenims atvėsus jie išardė sienas, kad nuplėštų auksą, taip įvykdydami Jėzaus pranašystę (Mt 24), kad neliks akmens ant akmens – tai yra visiems gerai žinomi dalykai.

Taigi ST buvo reikalaujama atnešti dešimtines į šventyklą, kad jos būtų saugomos sandėlyje (iždinėje), ir dėl to Izraeliui buvo pažadėta, kad jis gaus daugiau lietaus nei reikia palaistyti savo pasėliams. Prisiminkime, kad lietaus stoka arba sausra buvo prakeikimas, ištikdavęs Izraelį, kai šis nusigrėždavo nuo Dievo. Tai pasakoja Elijo istorija, tai rasime ir Pakartoto Įstatymo knygoje (Įst 28:23-24), pranašas Malachijas taip pat gyveno tokiu metu.

Visuotinai paplitusi pastorių klaida

Tradicinės bažnyčios modelis veikia panašiai kaip ST laikų šventykla. Joje tarnauja kunigai, yra daug įvairių nurodymų bei taisyklių, kas ir kaip tarnaus, ir visa tai prižiūri „aukščiausiasis kunigas“, kuriam padeda įvairiausių rangų asistentai ir t.t. Tai ne išgalvota, tai faktas, jog šių dienų pastoriai mano, kad moderni bažnyčia yra NT laikų šventykla, todėl atitinkamai ir moko, kai kalba eina apie dešimtines bei paaukojimus. Jie remiasi pranašo Malachijo 3 skyriaus 10 eilute vadindami bažnyčios pastatą šventykla ir sandėliu bei ragindami žmones atnešti savo dešimtines į šventyklą, sakydami, jog dėl to Dievas žada palaiminti jų sąskaitą banke, Dievo žmogų ir Jo namus. Tačiau šis aiškinimas neatitinka Biblijos aiškinimo taisyklių, nes mes turime suprasti ST žiūrėdami NT akimis, o ne remdamiesi žmonių sukurtomis tradicijomis. Naujasis Testamentas sako, kad dabar mes esame Dievo šventyklos, bet ne pastatas: „Argi nežinote, kad jūsų kūnas yra jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios šventykla...“ (1 Kor 6:19; vertimas iš anglų k.).

Steponas ir Paulius sako, kad Dievas gyvena ne žmogaus rankomis sukurtame pastate, bet žmogaus širdyje, nes mes esame gyvosios šventyklos: „Bet Aukščiausiasis negyvena rankų darbo šventyklose, kaip sako pranašas: dangus – mano sostas, o žemė – pakojis po mano kojomis. Kokius gi namus man statysite?,- klausia Viešpats,- ar kokia mano poilsio vieta?“ <...> „Dievas, pasaulio ir visko kas jame yra, Kūrėjas, būdamas dangaus ir žemės Viešpats, negyvena žmonių rankomis statytose šventyklose“ (Apd 7:48; 17:24 – vertimas iš anglų k.).

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Laiške Efeziečiams parašyta, kad kaip Kūnas mes esame Dievo namai per Dvasią „pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, turintys kertiniu akmeniu patį Jėzų Kristų, ant kurio darniai auga visas pastatas į šventyklą Viešpatyje, ant kurio ir jūs esate drauge statomi kaip Dievo buveinė Dvasioje“ (Ef 2:20-22 – vertimas iš anglų k.). Tai reiškia, kad ne pastatas, bet žmonės yra Dievo šventyklos. Tai Kristus mumyse (bet ne pastate) yra šlovės viltis, nes Jis pastate daugiau nebegyvena. Todėl tradicinės bažnyčios mokymas, kad sandėlys yra šventyklos arba bažnyčios pastatas, kuriame žmonės šlovina, yra neteisingas Biblijos supratimas. Šis mokymas yra klaidingas! Biblija sako, kad mes esame Dievo šventyklos.

Taigi, kas yra tie sandėliai, saugyklos ir išdinės?

Pasiruoškite šurpuliukams

Jeigu dabar mes esame Dievo šventyklos, tai mūsų išdinės, mūsų sandėliai yra mūsų pačių gyvenimas, tai vieta, kurioje mes gyvename, mūsų šeima... Kitaip tariant dešimtinės ir paaukojimai yra skirti sandėliams gyvosiose šventyklose – tiems žmonėms, nesvarbu, kur jie gyvena, patenkinti kasdieniniams jų poreikiams – svarbiausioms gyvenimo sritims – stogui virš galvos, drabužiams, kuriais rengiasi, maistui ir gėrimui, kurio jiems reikia kiekvieną dieną. Atneškite šitas dešimtines į NT saugyklas – pas žmones, ten, kur jie gyvena! Tai reiškia – tau, man, tiems, kurie aplink mus Kristuje, vadovams, kurie sėja į mūsų gyvenimą. Mes visi esame lygūs ir visi esame Dievo šventyklos, mes visi turime „saugyklas“ savo širdyse ir gyvenimuose.

Štai kodėl, kai sugrįš ir įkurs savo Karalystę, Jėzus pasakys: „Aš buvau išalkęs ir jūs mane pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte, buvau keleivis, ir mane priėmėte, buvau nuogas, ir mane aprengėte, buvau ligonis, ir mane aplankėte, buvau kalinys, ir atėjote pas mane“ (Mt 25:34-40). Štai šitų dalykų Jis ieškos. Jis ieško žmonių, kurie aukoja tikrosios šventyklos saugyklai, esančioje ten, kur žmonės gyvena, kur tenkinami pagrindiniai jų gyvenimo poreikiai. Be to, pasitelkus NT terminus galima pasakyti, kad „saugykla“ yra pagrindiniai žmogaus gyvenimo poreikiai: tenkinimas jų emocinių ir dvasinių reikmių, lavinimas,ėjimas kartu per skausmus bei susižeidimus ir siekimas kartu su jais išgydymo. Investavimas į žmogaus gyvenimą yra aukojimas NT saugyklai.

Kodėl dešimtinė...?

Apie tai nėra paminėta NT. Pirmuosius dešimt metų bažnyčia buvo sudaryta beveik iš vieno žydų. Todėl visi, buvusieji per Sekmines ir vėliau, tuos dešimt metų buvo dešimtinių aukotojai. Tai reikia žinoti, jei norime teisingai suprasti istoriją. Kai jie suprato, kad Dievas persikėlė iš šventyklos į juos, kad dabar jie jau yra šventykla ir kad dabar dešimtinės bei paaukojimai turi suplaukti ten, kur gyvena žmonės, jie toliau aukojė ir mokėjo dešimtines tik pagal NT supratimą: „Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra. Nuosavybę ir turtą jie parduodavo ir, ką gavę, padalydavo visiems, kiek kam reikėdavo <...> visa tikinčiųjų daugybė buvo vienos širdies ir vienos sielos. Ką turėjo, nė vienas nevadino savo nuosavybe, bet visa jiems buvo bendra <...> tarp jų nebuvo stokojančių, nes visi, kurie turėjo žemės sklypus ar namus, juos parduodavo, už tai gautus pinigus atnešdavo ir sudėdavo prie apaštalų kojų, ir kiekvienam buvo dalijama, kiek kam reikėjo“ (Apd 2:42-46; 4:31-37).

Jie aukojė vienas kitam, jie aukojė vadovams, jie aukojė, kad būtų patenkinti poreikiai tų, kurie Kristuje, nesvarbu, kad ir kur jie gyventų, – maistą, rūbus, gėrimus, išlaikymą tam, kam reikėjo! „Jei brolis ar sesuo neturi drabužių ir stokoja kasdieninio maisto, ir kas nors iš jūsų jiems tartų: „Eikite ramybėje, sušilkite ir pasisotinkite“, o neduotų, ko reikia jų kūnui, – kokia iš to nauda? Taip ir tikėjimas: jei jis neturi darbu, jis savyje miręs“ (Jok 2:15-17).

Čia „tikėjimas be darbų yra miręs“ kalba apie tikėjimą, atsakantį į poreikius tų, kurie yra Kristuje ir stokoja maisto bei drabužių, bet ne apie tikėjimą, kuris reikalauja didesnės banko sąskaitos ar daugiau daiktų.

Kodėl sumažinti iki 10%?

Supratę šias tiesas ir pradėję tai taikyti praktikoje, jūs tapsite didesniais davėjais nei kada nors anksčiau. Tik supratę, kad Kristus gyvena juose, ir suvokę, kad turi susiderinti su Juo, nustatyti ir disciplinuoti savo spontanišką aukojimą, savo gyvenimo būdą ir nugalėti baimę patirti nepriteklių, žmonės gal būt pirmą kartą savo gyvenime pradeda patirti Malachijo knygoje aprašytą palaiminimą.

Kiekvienas turime atsakomybę aukoti vienas kitam, taip pat tiems, kurie sėja dvasinį maistą į tavo gyvenimą, ir, kaip matysime kitą savaitę, tai priklauso nuo to, kiek jūs turite, ir ką jūs nusprendžiate savo širdyje. Palaikykime ryšį!

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Išmintis dėl pinigų. 4 dalis

John Fenn, 2010 m. lapkričio mėn. 20 d., www.supernaturalhousechurch.org

Trumpai

Praėjusią savaitę aš pasakojau, jog „sandėlys“ Malachijo dienomis buvo šventyklos viduje esanti saugykla, kurioje laikė nacionalines vertybes, surinktas ne iš žemės ūkio bei kitus žmonių paaukojimus ir dešimtines. Pritaikius tai mūsų laikams, galėtume pasakyti, jog dabar gyvosios Dievo šventyklos esame mes, todėl saugykla yra ten, kur mes gyvename, ir tos vertybės yra skirtos atsakyti į visus mūsų poreikius. Štai kodėl NT akcentuoja pagalbą vienas kitam, atsakant į pagrindinius gyvenimo poreikius.

Mūsų dalis

Labai dažnai krikščioniška klestėjimo doktrina akcentuoja aukojimą nekreipdama dėmesio į kitas Biblijos tiesas. Aukoti yra labai svarbu, tačiau tai dar ne visa tiesa. Kai mokoma tik apie šią vieną tiesą, atskyrus ją nuo kitų, prarandama pusiausvyra. Tokie mokymai veda žmones į perdėto pasitikėjimo savimi nuodėmę. Perdėtas pasitikėjimas yra tai, jog mes pradėdame galvoti apie ką nors, kad tai yra Dievo atsakomybė, kai iš tiesų mes patys esame už tai atsakingi. Patalpintišką perdėto pasitikėjimo savimi esmę yra ta, kad žmogus jaučiasi esąs teisingas prieš Dievą ir labai dvasingas, tačiau iš tiesų jis labai klysta. To pasekmė – jokių rezultatų ir sumaištis.

Perdėto pasitikėjimo savimi pavyzdžiai: kai žmogus išrašo čekį neturėdamas pinigų jį apmokėti, tačiau tiki, kad čekiu pasiekus banką Dievas duos pinigų. Taip pat, kai žmogus baigiantis nuomos apmokėjimo terminui atiduoda pamokslininkui savo pinigus, skirtus sumokėti už nuomą, manydamas, kad Dievas atiduos tuos pinigus ir dar pridės reikiamu metu, nes jis davė „Jam“. Ne ką geriau yra ir pradėti verslą neatlikus namų darbų – tai yra, iš anksto neapaskaičius visų išlaidų ir pajamų, galvojant, kad jeigu tai darau dėl Dievo ir teisia širdimi, Jis padengs visa kita. Perdėtas pasitikėjimas savimi yra ir kai savininkas pratęsia restorano darbo valandas versdamas padavėjus ir virėjus dirbti viršvalandžius, nes daugelis jų nori užsidirbti daugiau, o po to stebėtis, kodėl Dievas nelaimina verslo, ir melstis dėl pelno, užuot atlikus sunkų darbą ir sumokėjus atlyginimus teisingai, neužkraunat žmonėms viršvalandžių po piko valandų. Čia galima prisiminti ir mano jau anksčiau minėtą pavyzdį apie karate verslą, kuris buvo skirtas tik vaikams. Pamenate, ta moteris meldėsi, kad verslas išaugtų, ir stebėjosi, kodėl Dievas jos nelaimina. Tačiau priežastis buvo ta, kad to rajono gyventojų daugumą sudarė paaugliai, suaugę ir vyresnio amžiaus žmonės. Ši moteris norėjo, kad Dievas kažkokiu antgamtiniu būdu palaimintų tai, ką ji daro, pati neaugdama kaip verslininkė ir asmenybė, nes tam reikėjo daug pastangų ir sunkaus darbo.

Perdėtas pasitikėjimas yra ir tai, kai tu esi nesąžiningas pats su savimi ir nesugebi atskirti poreikių nuo troškimų, kai reikalauti troškimų išsipildymo meluodamas sau, kad tai yra poreikiai. Nieko nuostabaus, kad tada Dievas tavęs nepalaimina pinigais ir tu negali tos savo idėjos įgyvendinti. Kai yra poreikis, tai reiškia, kad be to tu negali apsieiti. Tačiau jeigu tai yra troškimas, tu puikiai apsieisi ir be jo.

Perdėtas pasitikėjimas savimi gali būti net daryti ką nors Dievo vardu arba dėl Jo, arba dalyvauti kokiame nors tarnavime galvojant, jog dėl to Jis palaimins ir papildomai aprūpins tavo verslą. Populiari tikėjimo klestėjimu kultūra sumažina Visatos Dievą iki verslo partnerio, padengiančio tavo kvailas klaidas bei nemokšišką verslo praktiką – tai tikrai perdėtas pasitikėjimas savimi ir arogancija.

Trys dalykai, kuriuos galima daryti su pinigais

Evangelijoje pagal Matą užrašytas Jėzaus mokymas apie turtą ir pinigus, kuriame Jis palygina Dangaus Karalystę su pinigais, sakydamas: „Dangaus Karalystė yra kaip...“ (Mt 25:14-30), norėdamas atskleisti, kaip į tai žiūri Dangus.

Nors šis palyginimas atskleidžia ir kitas dvasines tiesas, pastudijuokime tik pamoką apie pinigus. Šeiminkas patikėjo trims žmonėms skirtingą kiekį turto, paskirstydamas jį kiekvienam pagal jų individualius sugebėjimus ir tikėdamasis, kad jie leis tai į apyvartą ir gaus pelną. Vienam žmogui jis davė penkis talentus, kitam – du, o trečiajam – vieną. Šiuo palyginimu Jėzus sakė, jog Dangaus Karalystė yra tokia – tai yra, kad Jis yra tas žmogus, kuris padalino talentus savo darbininkams. Jis davė jiems pinigų pagal jų sugebėjimus tikėdamasis, kad jie, atitinkamai pagal tai, ką gavo, pelnys daugiau. Jis nepadarė jų pajėgiais tai padaryti, tai turėjo atlikti pats žmogus. Būtent jų, o ne šeiminko, atsakomybė buvo paleisti tuos pinigus į apyvartą ir gauti pelną.

Dvi pamokos, kurias reikia išmokti

1) Būtent nuo tų žmonių priklausė įgyti sugebėjimus, kad jie galėtų dirbuotis verslo pasaulyje. Jei tavęs netenkina tavo sugebėjimai ar įgūdžiai, tuomet mokykis, studijuok, auk, įgyk patyrimą, kad galėtum

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

padaryti daugiau. Viešpats nėra neišmanantis, jei tu dabar negali panaudoti gautų pinigų, tai yra savo asmeninio gyvenimo ir darbo galimybių, Jis neleis tau laimėti loterijoje, kuri kompensuotų tavo nesugebėjimą. Jis duoda ne daugiau negu tu gali sutvarkyti ir prižiūrėti. Šis principas taip pat tinka ir kalbant apie tau skirtą kiekį palaiminimų. Taigi, jeigu nori prižiūrėti daugiau, lavink savo sugebėjimus, auk, daryk pažangą, disciplinuodamas save ir aukodamas... Tai yra tavo, o ne Jo atsakomybė.

2) Jie buvo atsakingi už tai, kaip tvarkys savo verslą. Galima perfrazuoti NT žodžiais Jozuės knygos mintis: „Jei tu gyveni su Viešpačiu, Jis suteiks tau klestėjimą – Jis yra su tavimi, tu žinai, ką daryti, taigi dabar imkis verslo – tai priklauso nuo tavęs, bet ne nuo Jo“ (Joz 1:8).

Mes gyvename Naujojo Testamento laikais. Tai reiškia, kad Kristus gyvena mumyse. Jis nėra toli danguje, kad mums reikėtų siekti atverti dangų (tai klaidingas mokymas), arba mums nereikia keliauti į trečią dangų, kad gautume mums reikiamus atsakymus, – Kristus gyvena mumyse ir mūsų sėkmė priklauso nuo mūsų, ir nuo Jo, gyvenančio mūsų širdyje.

Tame palyginime pirmieji du žmonės gautus pinigus leido į apyvartą, kitaip tariant prekiaavo. Tai vienas dalykas, kurį jūs galite daryti su pinigais. Sugrįžęs šeimininkas, sužinojęs, kad trečiasis žmogus užkasė gautus pinigus į žemę, pasakė, kad jis turėjo tuos pinigus bent jau padėti į banką, kad jie neštų pelną. Štai dar pora dalykų, kuriuos jūs galite padaryti su pinigais: juos užkasti arba gauti pelną. Trečiasis žmogus atsakė, kad jis bijojo. Būtent baimė yra didžiulė problema, trukdanti krikščionims elgtis išmintingai. Tas žmogus teisinosi, jog bijojo šeimininkui neįtikti, tačiau šeimininkas paaiškino, kad jis galėjo padėti pinigus į banką, tai yra – imtis iniciatyvos ir padaryti nors truputį.

Mūsų dienomis užkasti pinigus reikėtų daryti dalykus, kurie neneša pelno, arba neša tik nuostolį. Tai užuot įsigijus nuosavybę, mokėti nuomą, arba daryti ką nors, dėl ko prarasi savo pinigus. Slėpti pinigus po čiužiniu, arba investuoti į tai, kas neneša pelno, yra kitas pinigų praradimo pavyzdys. Prekyba neša pelną tada, kai perkama už mažesnę kainą ir parduodama už didesnę. Pirmasis žmogus darė su savo pinigais būtent tai ir buvo gerai įvertintas.

Nuo tavęs priklauso, ar tu prekiauji, gauni pelną, ar užkasi pinigus. Aš neneigiu Dievo vadovavimo visuose šituose dalykuose, bet noriu atstatyti pusiausvyrą, kurią žmonės praranda, kai jie neteisingai moko, kad viskas priklauso tik nuo Dievo. Akivaizdu, jog Biblija moko kitaip. Taip, Dievas teikia „vandenį“, tai yra, išmintį ir apreiškimus „mūsų pasėliams“, tačiau juos prižiūrėti turime mes patys.

Kai melsdamas atsakymo arba krypties savo gyvenimo situacijose aš nieko neišgirstu iš Dievo, žinau, kad tai mano atsakomybė ir atsakymas yra mano rankose. Kai dangus tyli, tik nuo manęs priklauso, kaip aš elgsiuos, ir Jis ves, atvers ar uždarys duris, ir suteiks man klestėjimą.

Metų metus žmonės laukia norėdami išgirsti iš Dievo, ar jie turi mokytis toliau, turi lavinti savo sugebėjimus, ir jei taip, tai, ką studijuoti. Jie laukia metų metus norėdami sužinoti, pirkti namą ar jį nuomoti. Jie meldžia darbo savo rajone ir negauna, užuot persikėlę ten, kur yra dabų, o po to stebisi, kodėl Dievas jų neaprūpina. Nesuprasdami, kad tai yra jų atsakomybė, jie žiūri į aplinkybes ir sako: „nėra jokių galimybių“, ir pasitraukia. Jie nesuvokia, kad dangus elgiasi pagal jų tikėjimą: „tebūnie tau pagal tavo tikėjimą“. Todėl jie nieko ir negauna. Aš pasakojau, kaip prieš porą metų mes norėjome pirkti namą kur nors mūsų rajone arčiau savo neįgalaus sūnaus grupės namų. Tuomet rinka buvo nepalanki ir mes neturėjome pinigų to namo pirkimui.

Tai buvo mūsų poreikis. Mes su Barbara buvome nusprendę, kad dėl mūsų amžiaus būtų išmintingiau namą pirkti, o ne nuomoti. Mums reikėjo namo pusvalandžio atstumu nuo mūsų sūnaus namų. Kai tai nusprendėme, mes meldėmės. Aš jaučiau paraginimą vykti būtent į vieną vietą ir ten atradau namą, kuris mums labai tiko, ten buvo net takelis invalido kėdei užvažiuoti į namą. Jo savininkas buvo į pensiją išėjęs baptistų pastorius, kuris norėjo parduoti savo namą kokiam nors tarnautojui. Banke, kuris tvarkė pardavimo reikalus, dirbo jo diakonas. Situacija buvo tokia, kad pastorius pasakė savo ketinimus bankininkui, o tasai sutvarkė visą šitą reikalą.

Natūraliai nebuvo jokios išeities. Tačiau mes turėjome poreikį, ir nuo mūsų, o ne nuo Dievo, priklausė ar mes judėsime šia kryptimi. Pinigai yra čia, žemėje, ir mes esame atsakingi, ką su jais darysime. Mes turėjome išanalizuoti galimybes ir būti jautrūs Jo vedimui, pradėję tai daryti.

Dievas negali vairuoti stovėjimo aikštelėje stovinčio automobilio, tačiau tu gali. Jei tu esi kaip tas trečiasis žmogus, pakeisk savo mąstymą, lavink sugebėjimus ir tapk panašiu du pirmuosius.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Dar kartą apie davimą ir gavimą: keturių straipsnių apžvalga

Taigi dabar mes jau turime daug aiškesnę paveikslą apie pinigus. Dievo dalis yra laistyti mūsų „pasélius“ apreiškimų vandeniui, o mes turime duoti dalį savo dešimtinių ir paaukojimų vienas kitam, kad būtų patenkinti pagrindiniai mūsų gyvenimo poreikiai, tai yra – aukojimas į NT šventyklų saugyklas. Mes išsiaiškinome, jog Dievo būdas praturtinti mus yra įvairūs pajamų šaltiniai mūsų gyvenime, kurie gali duoti daugiau negu reikia mūsų pagrindiniams gyvenimo poreikiams patenkinti. Taip pat pamatėme, jog mes esame atsakingi investuoti savo pinigus ir įgyti sugebėjimus teisingai juos leisti į apyvartą. Visa tai patvirtina Rašto eilutės, tačiau kiek daug žmonių to neišmoko? Kiek daug krikščionių gyvena nuo stebuklo iki stebuklo, stengdamiesi išsikaupti iš situacijų, į kurias pakliuvo dėl savo neteisingų sprendimų, užuot vykdydami disciplinuotą ir Dievo įkvėptą planą!

Mes esame atsakingi aukoti. Nuo mūsų priklauso, ar mes pakeisime savo sugebėjimus verslo ir pinigų investavimo srityje. Nuo mūsų priklauso, ar įgysime išminties ir disciplinuotai naudosime pinigus, nuo mūsų priklauso, kiek ir kam mes aukosime, ir ar paversime aukojimą savo gyvenimo dalimi.

Kitą savaitę: ką iš tiesų Naujasis Testamentas sako apie aukojimą.

Išmintis dėl pinigų. 5 dalis

John Fenn, 2010 m. lapkričio mėn. 27 d., www.supernaturalhousechurch.org

Per pastarąjį mėnesį aš palaipsniui siaurinau studijų temą. Pradėjau nuo bendrų dalykų, ką Biblija moko apie pinigus, ir baigiau, kaip taikyti šiuos principus praktikoje. Kitas dvi savaites toliau tęsiu šią potemę.

Malonė ir kaip ją taikyti

Paulius rašė laiške Korintiečiams (2 Kor 8:7): „Tad būdami visa ko pertekę – tikėjimo, žodžio, pažinimo, visokeriopo uolumo ir meilės mums,- būkite pertekę ir šios malonės“ (angl. davimo malonės).

Malonė yra širdies savybė. Jie buvo pertekę tikėjimo, nes buvo gavę didelę malonę. Dėl šitos malonės jie buvo uolūs. Jie liudijo Jėzų, nes malonė, kuri gyveno juose, išplėtė jų širdis. Jie mylėjo Paulių ir jo padėjėjus, nes per juos jie išmoko labai daug apie malonę Viešpatyje. Tačiau jiems trūko davimo malonės. Jie uždarė savo širdis šitai malonei. Mažiausiai 18 mėnesių Paulius turėjo gaminti palapines, kai jis tarnavo jiems Korinte, kad užsidirbtų pragyvenimui, užuot gyvenęs iš dešimtinių ir paaukojimų. Tai buvo vienintelis kartas jo gyvenime, kai jis tai darė. Paulius mokė juos apie davimą ir gavimą, kuris prasideda nuo malonės. Tai mes šiandien ir nagrinėjame.

Jų širdis ir gyvenimas buvo panašus į daugelio dabartinių krikščionių. Jie turėjo malonės ir meilės pranašystėms, geriems mokymams ir Dievo dalykų studijoms, su didžiu entuziazmu jie skelbė savo karštą meilę Dievui ir tiems, kurie sėjo į juos, bet jiems trūko davimo malonės.

Davimas tai nėra legalizmas. Dievas nepyksta, jei tu duodi tik 9,999%, ir staiga nesusijaudina, kai peržengi šią ribą, ir duodi 10.0001%. Jis lieja mums malonę dėl pralieto už mus Jėzaus Kraujo. Bet pinigai yra žemėje, todėl kai kurie dalykai žemėje ir danguje ima keistis tik tuomet, kai žmogus ima teisingai duoti, ir visa tai prasideda nuo malonės jo širdyje.

Su intencija

Laiške Korintiečiams Paulius rašo: „Pirmąją savaitės dieną kiekvienas iš jūsų teatideda pagal tai, kiek turi, kad rinkliavos neprasidėtų man atvykus“ (1 Kor 16:2). Jie turėjo nuspręsti, kiek kiekvienas atidės; nebus jokio krepšio keliaujančio pro jų nosis, nebus tarnautojo, kuris versta vers juos dėti į paaukojimų lėkštę. „Būkite pertekę ir šitos (davimo) malonės“ reiškia, kad jie turi laikytis disciplinos. Disciplina davime reiškia, kad tai reikia daryti su intencija ir tvarkingai.

Naujasis Testamentas buvo parašytas namų bažnyčiai. Mes taip pat renkamės namuose, todėl aš suprantu, kaip viskas vyko. Jie neturėjo paaukojimų krepšio nei paaukojimų laiko – iš kiekvieno buvo tikimasi, kad jis pats disciplinuos save pagal jam suteiktą malonę, be paraginimų ir pamokslavimų apie davimą. Davimas priklauso nuo Kristaus jumyse. Todėl kiekvienas turi bręsti ir augti davime pagal tą malonę, kuri išlieta į jo širdį. Malonė visada subalansuojama ir eina kartu su disciplina. Jėzaus atėjimas į žemę buvo malonė, bet pažiūrėkite, kokios disciplinos (savęs nugalėjimo) pareikalavo mirtis ant kryžiaus! Davimas yra malonė, bet ją pritaikyti mes turime patys.

Disciplina, susivaldymas yra vienas iš dvasios vaisių (Gal 5:23). Tai atgimusios žmogaus dvasios vaisius. Kontrastas jiems yra kūno darbai. Petras taip pat mini discipliną arba susivaldymą, kaip krikščionio

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

charakterio savybę. Krikščionio charakteris tikslingai ir išstvermingai statomas iš tikėjimo, moralinio tobulumo, pastovumo, maldingumo, broliškumo ir besąlygiškos meilės (2 Pt 1:6).

Paulius tikėjosi, kad kiekvienas jų atidės sumą pinigų, bet kaip jis galėjo tikėtis, kad visi 100% dalyvaus davime, nes be abejo, kaip ir mūsų dienomis, kai kurie kentė nepriteklių?

Atsakymas

Korintiečiams laiške pasakyta: „Taigi, dabar pabaikite šį darbą, kad jūsų nuovokus troškimas būtų įvykdytas iš to, ką turite. Nes jei yra sąmoningas noras, jis priimtinas pagal tai, ką žmogus turi, o ne pagal tai, ko jis neturi“ (2 Kor 8:11).

Neužmirškite, kad čia nekalbama apie tai, kas atliko: „O, jei aš turėčiau pakankamai, kad galėčiau duoti“. Tai reiškia, kad turime laikytis disciplinos ir atidėti nuo kiekvienos gautos sumos – nesvarbu, ar tai būtų daug, ar mažai. Prisiminkime našlę Morkaus Evangelijoje (Mk 12:41-44), kuri davė daugiau negu visi kiti, nes ji davė 100% savo pajamų. Ji specialiai tai buvo atidėjusi kaip auką Viešpačiui.

Taigi, yra laikas, kai vienas tavo pinigėlis gali būti didesnė auka, nei tūkstantis tokių pat iš kito žmogaus, kuris gal būt duoda mažiau dešimt procentų savo pelno. Pauliaus nuostata buvo disciplinuotai atidėti ir duoti pagal tai, kiek turi.

Sėkla ar duona?

Antrame laiške Korintiečiams Paulius sako: „Tas (Viešpats), kuris parūpina sėklos sėjėjui ir duonos valgytojui“ (2 Kor 9:10). Tai reiškia, Dievo numatyta, kad dalis pajamų bus sėkla, o kita dalis – duona valgymui. Kiti Dievo Žodžio vertimai sako: „Dievas duoda sėklą žemdirbiui ir maistą tiems, kuriems reikia valgyti. Dievas taip pat duos jums sėklą ir padaugins ją. Jūsų gyvenime Jis padaugins tai, ką jūs darote ir, kam Jis pritaria“.

Neatiduok savo duonos, ir nesuvalgyk sėklos. Duok pasitaręs su Juo, kuris yra tavo viduje, ir atrask ramybę nusprenddamas kas yra sėkla, o kas yra duona – sėklą pasėk, o duoną suvalgyk!

Davimas pagal malonę

Paulius toliau moko apie tai laiške Korintiečiams (2 Kor 9:6-15): „...kas šykščiai sėja, šykščiai ir pjaus, o kas dosniai sėja, dosniai ir pjaus“. Neužmirškime, kad Dievui svarbus yra procentas, kurį sėji, o ne suma. Morkaus Evangelijoje aprašyta našlė buvo dosni davėja.

„Kiekvienas tegul aukoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar verčiamas nes Dievas myli linksma davėją“ (2 Kor 9:7). Jūsų širdis turi būti teisi ir duokite tiek, kad jūsų širdis džiaugtųsi, bet ne daugiau. Jeigu jūs su džiaugsmu atidėsite tą dalį, kurią jūs kartu su širdyje gyvenančiu Jėzumi nusprendėte duoti – sėkite tai kaip sėklą. Bet jeigu pridėsite nors 1% viršaus ir dėl to prarasite džiaugsmą, tai reiškia, kad peržengėte malonės ribas, ir tas davimas virš reiškia daugiau, bet ne geriau.

Pertekę malonės

Jeigu jūs esate pertekę davimo malonės ir turite teisingą širdį bei teisingus prioritetus duodami iš to, ką jūs tvarkingai, disciplinuotai atidėjote, ir duodate su džiaugsmu širdyje (duodate iš meilės), tuomet Paulius sako, kad rezultatas yra toks: „O Dievas gali jus gausiai apdovanoti visokiariopomis malonėmis, kad visada ir visais atžvilgiais būtumėte aprūpinti ir turtingi kiekvienam geram darbui“.

Būti viskuo pertekus yra požymis žmogaus, kurį čia apibūdina Paulius. Davimas yra malonė. Jūs ir Kristus jummyse nusprendžia, kiek atidėti nuo kiekvienos įplaukų sumos sėklai. Tik disciplina išugdo charakterį. Duokite su džiaugsmu žmonėms, kurie stokoja ir tiems, kurie sėja į jus dvasinius dalykus, ir jūs turėsite malonę kaip tekančią srovę ir būsite aprūpinti visais atžvilgiais.

Per daugiau kaip 33 metų savo tarnavimą pastebėjau, kad žmonės, kurie neįstengdavo išbristi iš finansinių problemų ir kaip besistengtų, vis tiek gyveno nuo „puotos iki bado“, be išimties nebuvo nuolatiniai davėjai. Jie niekada nedarė to, ką mokė Paulius: disciplinuotai, tikslingai augti davimo malonėje. Taip ugdyti Kristaus charakterį savyje, kad jie visada viskuo būtų pertekę. Dažnai jie negalėjo laikytis disciplinos davime, nes nesugebėjo palaikyti dieviškos tvarkos savo namuose, santykiuose, finansuose, pomėgiuose ir nesugebėjo sutvarkyti savo laiko. Vystymas disciplinos davime veda į discipliną ir Dievo tvarką bei struktūrą visose gyvenimo srityse. Ir kai tai įvyksta, malonė liejasi per kraštus.

Visi sutinka sunkius laikus. Kartais net tenka suvalgyti savo sėklą tam, kad išgyventum, bet tai išimtis, o ne taisyklė, kai įsitvirtini ir disciplinuoji savo gyvenimą pagal davimo malonę. Sunkiausia būna pradėti.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Įeina į tavo ateitį

Jei duodi Dievo malonėje, visada grįžta atgal. Dovana iš tiesų niekada nepalieka tavo gyvenimo, ji įžengia į tavo ateitį, kad vėliau tave aprūpintų. Ir Jis gražina daugiau nei tu davei. Štai kodėl tai vadinama sėklos sėjimu. Iš vienos sėklos užauga daug daugiau negu pasėjai.

Du pavyzdžiai Luko Evangelijoje (Lk 6:38) moko, kad jeigu duosi bus atseikėta tau geru saiku, su kaupu, supurtytu, byrančiu per kraštus. Patarlių knygoje (Pat 19:17) parašyta, jog tas, kuris pasigaili vargšo, tas skolina VIEŠPAČIUI, ir tai, ką jis davė, bus jam sugrąžinta. Kai duodi Kristuje, malonėje, tai niekada nepalieka tavo gyvenimo!

Davimas Dievui tai, kaip šiandien mokiau kartu su teisingais prioritetais gyvenime ir disciplina, tikrai įeina į tavo ateitį. Įkvėptas meilės, žinodamas, kad tai sugrįš tau ateityje, kaip gi būdamas Kristaus mokiniu gali atsisakyti gyventi tokį davėjo gyvenimą?

Tačiau, kam duoti? Ką apie tai moko Biblija ir, kas yra gyvenimo prioritetai, tai nagrinėsime kitose dviejose „Savaitės mintyse“, tai gali būti daugeliui siurprizas...

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Išmintis dėl pinigų. 6 dalis

John Fenn, 2010 m. gruodžio 4 d., www.supernaturalhousechurch.org

Kam mes duodame?

Naujajame Testamente skaitome, kad pirmoji bažnyčia pirmenybę davime teikdavo tikintiesiems, ir kai jų poreikiai būdavo atsakyti, tuomet ateidavo eilė kitiems: „Tad kol turime laiko, darykime gera visiems, o ypač tikėjimo namiškiams“ (Gal 6:10).

Mato Evangelijoje pasakyta, kad sugrįžęs Jėzus ieškos žmonių, kurie rengė, maitino, davė atsigerti, lankė ligonius ir kalinius, ir tai ne tuščias teiginys nes: „Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“ (Mt 25:40).

O kas jei visos (tradicinių bažnyčių) plėtros programos būtų sustabdytos, ir tie fondai būtų sugrąžinti tenkinti stokojančių kongregacijos narių poreikiams? Tuomet, kai visų mokinių poreikiai būtų atsakyti, jie būtų panaudoti šelpti netikintiems. Verta susimąstyti!

Tikra gėda, kad tradicinėse bažnyčiose tiek daug kongregacijos narių turinčių rimtų poreikių negali gauti paprastos kelių šimtų dolerių dovanos, kuri padėtų jiems sunkiu laiku todėl, kad tie fondai yra naudojami visokioms dirbtinėms programoms ir projektams, tokiems kaip 2 milijonų dolerių vertės garso sistema!

Tinklas ir pagalba

Vienas iš patrauklių dalykų tų žmonių, kurie tapo Jėzaus mokiniais Sekminių metu, gyvenime buvo tai, kad jie užuot davę šventyklos pastatui, duodavo vienas kitam, apaštalamis ir tiems, kurie į juos sėjo dvasinius dalykus.

Jeigu tomis dienomis buvai netikintis, be darbo, socialinio draudimo garantijų, pensijos, kentei nuo nepriteklaus ir matei laimingą, vieni kitais besirūpinančią grupę, kurie mylėjo Dievą, rūpinosi savaisiais, bendravo su romiais vadovais, kurie taip smarkiai skyrėsi nuo „neliečiamųjų“ šventykloje, kodėl gi tau neužsimanus pasimokyti naujų dalykų?

Prisiminkime pirmojo amžiaus vienišų našlių varganą dalį. Be šeimos, socialinės paramos, būdų užsidirbti pragyvenimui, tos moterys buvo pasmerktos badauti, bet jei tu buvau mokinė, tu buvai aprūpinta. Apaštalių darbuose aprašyta infrastruktūra, kuri buvo sukurta namų bažnyčių tinkle, rūpintis tų moterų poreikiais. Jai koordinuoti reikėjo net septynių pilno laiko tarnautojų! Ar galite įsivaizduoti aprūpinimą maistu, bendravimą ir ryšius, kurie plaukė iš namų į namus mieste!

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Nemokami priešpiečiai?

Jei skaitysite tik tą vieną skyrių Apaštalų darbuose, kur kalbama apie našlių aprūpinimą, galima pamanyti, kad ta praktika buvo tik toje vienoje vietoje, panašiai kaip mūsų laikais „nemokami priešpiečiai“ (Apd 6:1-7). Tačiau Biblija aiškina Bibliją, ir mes suvokiame, kad Paulius mokėsi iš kitų apaštalų, juo sekė Petras ir kiti, ir jų darbas per Kristaus Kūną sklido po visą Romos Imperiją.

Efezuose Paulius moko Timotiejų kaip rūpintis našlėmis: „Rūpinkis tomis, kurios tikrai yra našlės – vienišos ir be aprūpinimo“. Bet „jei našlė turi šeimos narių, kurie gali ja rūpintis, tegul tai daro, nes tikėjimas visų pirma skirtas tarnauti namuose tėvams, seneliams, ir tai patinka Dievui...“ (1 Tim 5:3-4 vertimas iš anglų k.).

Paulius taip apibūdina našles, kurioms skiriama parama: mažiausiai 60 metų amžiaus, ištikimos santuokoje, žinomos gerais darbais, augino vaikus, maitino pakeleivius, priimdavo žmones į savo namus, padėdavo žmonėms ir visada buvo naudingos (1 Tim 5:9-10). Teikiama pagalba joms leido toliau gyventi davėjos gyvenimą ir tarnauti kitiems!

Kas jeigu?

Tai nebuvo tik „labdaringai priešpiečiai“, Apaštalų darbuose aprašytos našlės labai aktyviai padėdavo šeimoms ir tarnavimams. Paulius tikėjosi iš jų šito, nes pasilieka tas pats principas paminėtas laiške Efeziečiams: „Kas vogdavo, tegu daugiau nevagia, bet dirba... kad turėtų pinigų padėti stokojantiems“ (Ef 4:28).

Visų pirma Kristaus Kūne mes turime aprenkti tuos, kurie stokoja rūbų, aprūpinti maistu ir gėrimu alkstančius, aplankyti ligonius ir kalinius, bet visiškai aišku, kad kai jie jau pamaitinti, išgydyti, išlaisvinti, iš jų tikimasi, kad jie iš gavėjų pavirs davėjais, tai reiškia – ne tik imančia ranka, bet taip pat ir duodančia.

Pasikeičia vertybės

Kai mes taip suprantame davimą, mes suprantame, kad apaštalai buvo tolygiai remtini su našlėmis ir iš jų panašiai buvo tikimasi Kristaus charakterio. Jie užsidirbdavo sau pragyvenimui iš paaukojimų, panašiai kaip našlės. Jie bendravo su žmonėmis ir lankydavosi jų namuose.

Aš manau, didelė gėda, kai tarnautojas, ypač pastorius, gyvena geriau už vidutinį jo kongregacijos narį. Aš labai žaviuosi žmogumi, pas kurį dirbau šešis metus. Tai pastorius Billy Joe Daugherty. Jis ir jo žmona Šaron važinėjo vidutiniškais automobiliais, gyveno vidutiniškuose namuose ir pagal procentus pajamų, kuriuos atiduodavo, buvo vienas didžiausių davėjų savo kongregacijai ir tarnavimui. Jis mums parodė gerą pavyzdį ir iki šiol mes stengiamės juo sekti.

Bet šitokios rūšies nusižeminimo akivaizdžiai trūksta šiandien tradicinėse bažnyčiose. Kai yra tokios problemos tarp lyderių, tai ko norėti iš kaimenės? (laisvas vertimas)

Paulius rašė korintiečiams: „Jeigu mes jums pasėjome dvasinių gėrybių, tai ar didelis dalykas, kad pjausime pas jus medžiaginių?“ (1 Kor 9:11). Paulius norėjo, kad jie suvoktų, kaip jo mokymas paveikė jų gyvenimą ir pakeitė jį amžiams. Jis perdavė jiems Dievo dalykus, kurie sukūrė nematomą infrastruktūrą jų mintyse ir požiūrį į gyvenimą, šeimą bei santykius. Nors korintiečiai nevertino to, ką Paulius dėl jų padarė ir neturėjo nei mažiausios minties kažką atsidėkojant investuoti į jo gyvenimą.

Paulius turėjo tai, kas turėtų būti labiausiai vertinama žmoguje, jis buvo pilno laiko tarnavime ir sėjo dvasinius dalykus į kitų žmonių gyvenimus, o tam reikėjo krikščioniško charakterio ir dorumo. Prieš tai nublanksta gavimas pinigų ir medžiaginių vertybių, kurios vieną kartą išnyks, nors šame gyvenime jos reikalingos. Jis liejo į juos dalykus, kurie pasiliks su jais amžinybėje, nors jie reguliariai nesuteikė jam materialinės paramos, kaip tai darė kitos bažnyčios.

Paulius norėjo išugdyti juose šią svarbią ir būtiną krikščioniško charakterio savybę. Aš apie tai daug rašiau praeitų savaitių „Mintyse“. Davimas yra malonė, bet reikia laikytis disciplinos davime ir svarbu, kam duoti. Aiškindamas korintiečiams, kodėl jis tikisi paramos, Paulius palygino NT tarnautojus su ST kunigais, kurie gyveno iš žmonių dešimtinių ir paaukojimų. NT metu nėra specialaus kunigų tarnavimo. Bet čia toks pat pavyzdys, kaip ir ST avinėlis ar atpirkimo ožys yra pavyzdžiai Jėzaus Kristaus aukos. Čia išlieka tas pats principas, kad ST pateikia mums pavyzdžius ir šešėlius to, ką turime dabar NT metu. „Ar nežinote, kad tie kurie tarnauja šventykloje, valgo iš šventyklos pajamų ir kad aukuro tarnai gauna dalį aukų? Taip ir Viešpats patvarkė, kad Evangelijos skelbėjai gyventų iš Evangelijos (1 Kor 9:13-14).

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Įdomu skaityti, kaip kitos bažnyčios rėmė Paulių, nors korintiečiai iš pradžių to nedarė. Paulius laiške Lidijai ir bažnyčiai Filipuose dėkojo, kad jie du kartus jį parėmė, kai jis buvo Tesalanikoje, ir pradžioje tai buvo vienintelė parama, kurią jis gavo (Apd 17; Fil 4:15-16).

Bet po kurio laiko žmonės ėmė keisti savo požiūrį į davimą, jie aukojo kiek galėjo ir virš to, ką galėjo. Laiške Romiečiams (Rom 15:26) Paulius mini paaukojimus Filipuose, Makedonijoje, Achajoje, tai darė taip pat bažnyčios Korinte (Kor 16:1) ir Galatijoje. Vėliau korintiečiai taip pat pademonstravo savo augimą davimo malonėje ir panašume į Kristų.

Apibendrinimas

Per šias šešias savaites aiškinau ką reiškia Malachijo knygoje (Malach 3) paminėti pasėliai ir lietus, mokiau apie įvairias pajamų sroves, kaip nuo mūsų priklauso pakeisti savo sugebėjimus panaudoti pinigus, kad davimas yra auganti malonė mumyse, kam turime teikti pirmenybę duodami, ir kokie gali būti mūsų lūkesčiai.

Kai kuriems kalba apie pinigus turi būti tokia švelni, kaip drugelio nusileidimas ant gėlės. Kiti niekada nebuvo mokomi apie tą eilutę ir skyrių platesne prasme (vert. Malach 3), todėl tai turėtų atverti akis, ir aš čia dar tik paliečiau patį paviršių.

Aš tikiuosi, kad jūs suvokiate, kad šitie straipsniai buvo parašyti nuolankumo ir sąžiningumo dvasioje ir tikiuosi, kad tai bus jums palaiminimu. Kitą savaitę – nauja tema.

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com